

Változás a jó irány felé, lépésenként

A kép illusztráció, forrása: Free-stock-photos | Face © Aerogondo | Dreamstime.com

Az alábbi kedves történet, bár lassan bontakozott ki a szemünk előtt, számunkra is inspirációt jelent a munkában, küldetésben.

Sovány, fizikailag gyenge, szomorú és csendes emberként ismertük meg. Népkonyhánkról igényelt ebédet, de nem sokat tudtunk róla. Látszott rajta, hogy az alkohol "jó barátja". Nem kereste a kapcsolatot a többi emberrel, leült egy sarokba és némán várta, hogy sorra kerüljön. Mindenkit maga elé engedett, soha nem vett részt a "ki volt itt előbb" vitákban. Ennyi maradt meg bennünk róla. Aztán egy időre eltűnt.

Több, mint 1 éve újra megjelent intézményünkben. Mint utólag kiderült egy közös ismerősünk (milyen jó, hogy vannak ilyen emberek, akik figyelnek a környezetükben élőkre) ajánlotta neki a nappali melegedőnket, ahol ételhez juthat, tisztálkodhat és ruhát mosathat, ahol az ügyintézésben is segítenek.

De hogyan is jutott ebbe a kiszolgáltatott helyzetbe?

Nevezzük Grishauner Gotthardnak. (A nevet ő választotta magának, hisz nem szeretné sem a nevét, sem az arcát felfedni.) Élete látszólag boldogan indult, megtalálta élete párját és lett egy közös gyermekük is. Önkormányzati bérlakásban éltek, és mint családfenntartó azon iparkodott, hogy családját el tudja tartani. Sajnos családi élete nem várt fordulatot vett: felesége megcsalta, és a bérlakást saját nevére íratta. Ekkor Gotthard az utcán találta magát. Szülei még éltek, így befogadták. Érzelmileg nagyon megviselte, hogy házassága menthetetlenné vált. Csalódását itallal próbálta enyhíteni, és az alkoholfogyasztás rendszeressé vált. A szülők halála után pedig ez egyre csak erősödött. Barátai a kocsmába járók közül kerültek ki, akik szintén arra bátorították, hogy igyon, mert csak így tudja enyhíteni a fájdalmakat, így tud felejteni. Közben minden családtag elfordult tőle, hisz a józanság már nem jellemezte az életét. A szülői ház mellett lévő nyári konyhában húzta meg magát, ahol sem áram, sem víz nem volt.

De vissza a jelenbe...

Amikor megjelent intézményünkben még soványabb, meggyötröttebb állapotban volt. Elmondta, hogy szeretne segítséget kérni. Azóta mindennapos "vendég" nappali melegedőnkben, és annak ellenére, hogy nem az utcán él, és nem hajléktalan a szó szoros értelmében, mégis az itt nyújtott segítség életmentő volt számára. Rendszeresen jár orvoshoz, így az egészségi állapota valamelyest javult, az étkezés és tisztálkodás mindennapossá vált. És ami talán mindennél fontosabb, egy olyan közösséghez tartozik, ahol elfogadják, törődnek vele és biztonságban érezheti magát. Több betegséget is diagnosztizáltak nála, ami megijesztette és egyben arra sarkallta, hogy forduljon el az alkoholtól. Büszkén mesélte, hogy 8 hónapja nem fogyasztott semmilyen szeszes italt. Visszatért a derű az arcára, és ő az, aki a

munkatársakat vicceivel, szójátékaival mosolyra fakasztja. Szemmel láthatóan minőségileg javult az állapota. És ez még csak a kezdet – mondja - "Már látom a fényt az alagút végén...", 68 évesen még szeretnék élni, és szeretném, ha lennének még céljaim. "

Bár hosszú az út a felépülésig, a gyógyulásig, a kapcsolatok rendezéséig, mégis öröm látnunk az apró lépéseket, változásokat az életében. ...és addig is itt vagyunk, mint befogadó, elfogadó, támogató közeg számára.

Forrás: Győri Anna/Választó Ház/Kommunikációs osztály

Dátum: 2021. augusztus 10.

A kép forrása: Free-stock-photos | Face © Aerogondo | Dreamstime.com